

DYSGRAFIA

Dysgrafia to częściowa lub całkowita utrata zdolności pisania poprawnego pod względem graficznym. W konsekwencji pismo osoby z dysgrafią jest nieczytelne.

Przyczyny dysgrafii:

- zaburzenia neurologiczne,
- zaburzenia pracy dłoni zwłaszcza nadgarstka i palców,
- niewłaściwy chwyt pisarski,
- nieprawidłowy nawyk związany z techniką pisania,
- zaniedbania w edukacji, zwłaszcza w trakcie zdobywania umiejętności pisania,
- zaburzenia w rozwoju dziecka np. zaburzenia mowy, nadpobudliwość psychoruchowa,
- uwarunkowania genetyczne

Rodzaje dysgrafii:

Dysgrafia przestrzenna

- w tekście pisanym nie występują błędy ortograficzne;
- pojawiają się trudności przy przepisaniu/kopiowaniu innego tekstu;
- pojawiają się problemy z rysowaniem;

Dysgrafia dyslektyczna

- pojawia się ogromna ilość błędów ortograficznych;
- głoski na końcu wyrazu zostają ubezdźwięcznione (pisze się je tak, jak się słyszy);
- przepisywanie i kopiowanie innych tekstów odbywa się bezbłędnie;
- brak problemów z rysowaniem;

Dysgrafia motoryczna

- tekst przepisywany zawiera bardzo dużo błędów;
- brak problemów z pisaniem tekstu dyktowanego;
- pojawiają się problemy z rysowaniem;

Objawy dysgrafii

Pierwsze, wczesne objawy dysgrafii to:

- unikanie zadań gdzie trzeba coś narysować, potem napisać,
- szybka męczliwość podczas pisania i brak motywacji do pracy,
- trudności w trzymaniu się w liniaturze, nierówne odstępy między wyrazami, lub nawet literami, lub zlewanie całego tekstu w jedną całość,
- nieprawidłowy chwyt narzędzia pisarskiego,
- napięcie mięśni podczas pisania,
- problemy z odróżnianiem wielkich i małych liter.

Objawy dysgrafii w wieku szkolnym, to:

- używanie zamiennie raz małych, raz wielkich liter,
- nieczytelne pismo, czyli np. część liter pochyla się na prawo, a część na lewo, a jeszcze inne pisane na wprost,
- niejednolita wielkość liter pisanych,
- omijanie niektórych słów, niekończenie zdań

- mówienie na głos tego, co się chce napisać i duża, wyraźna koncentracja na pisaniu, do tego stopnia, że dziecko nie rozumie sensu tego co pisze.

Objawy u młodzieży i dorosłych, to:

- wiedza przekazywana ustnie zdecydowanie lepiej wypada, niż przekazywanie jej za pomocą przelewania myśli na papier,
- trudności w zrozumieniu tego co zostało napisane,
- mogą wystąpić problemy ze składnią i gramatyką.

Dysgrafia zwana jest też agrafią. Diagnozowana jest u dzieci ale także u dorosłych. Należy pamiętać, że dysgrafia nie jest powiązana z rozwojem intelektualnym dziecka. W ostatnich latach mimo, że od pierwszej klasy nauczyciele poświęcają na naukę pisania dużo czasu, coraz częściej widać dzieci z problemami grafomotorycznymi. Jest to uwarunkowane tym, że tempo pracy w obecnym systemie nauczania jest bardzo szybkie, wymagające, nie ma czasu na powtarzanie, utrwalanie, nauczyciele za zwyczaj pędzą z materiałem, aby wszystko przerobić na czas. W tym natłoku wiedzy, gonitwie, ginie uczeń, który pisze wolniej, mniej starannie, który nie nadąża za tokiem lekcyjnym.

Na poprawność pisma mają wpływ następujące czynniki:

- odpowiednia, dostosowana do wzrostu dziecka wysokość biurka przy którym pracuje na co dzień. Nie za nisko i nie za wysoko, aby uczeń nie musiał niepotrzebnie unosić lub opuszczać barków co sprzyja większemu napięciu mięśniowemu i męczliwości dłoni.
- odpowiednia pozycja podczas pisania, czyli wygodne krzesło z oparciem, prosty kręgosłup, ręce oparte o blat stołu, stopy dotykają podłogi, pośladki i uda oparte wygodnie na krześle.
- prawidłowa pozycja zeszytu, dziecko nie powinno być pochylone nad zeszytem w dziwnej, nienaturalnej pozycji, lub trzymać go pod niewłaściwym kątem. Zeszyt powinien być ułożony na linii środkowej ciała.
- prawidłowy chwyt narzędzia pisarskiego. Długopis powinien być trzymany nie za mocno, nie za lekko, około 2-3 cm od powierzchni papieru. Trzymanie narzędzia pisarskiego pomiędzy kciukiem i palcem wskazującym, długopis opiera się lekko na palcu środkowym.